Пише: Јован Б. Душанић
субота, 10 децембар 2022 20:12

У оквиру циклуса предавања „*Српски XX век*“ који је организовао Андрићев институт (Андрићград – Вишеград) одржао сам (2019) предавање „
Економски поглед на маргине српског XX века
“. Тада сам се определио да направим економски осврт на прву и последњу деценију XX века када се Србија суочава са јаким политичким притисцима и економским блокадама од стране тадашњих моћних западних сила. Мада је у фокусу мојих разматрања била економска проблематика осврнуо сам се да тадашње светскоисторијске промене и понашање Србије у њима, а које су имале велики утицај на економски, али и укупан развој Србије.
[1]

За овај позивни научни скуп „Србија и Република Српска у светскоисторијским променама: крај *Новог светског поретка* (1989-2022)?“ који организује Андрићев институт припремио сам прилог којим сам желео да покажем да у овим важним историјским временима српски народ није имао само епизодно улогу, те да мора одолети бруталним притисцима „колективног Запада“ и остати веран српском културном обрасцу.
[2]

* * *

Како би боље схватили садашњост у којој живимо и боље предвидели шта треба чинити како би будућност била боља неопходно је подсети се на историјско искуство нашег народа. Истина, наши западни „пријатељи“ (и њихови експоненти у отаџбини) нас опомињу да је у нашем народу јако наглашено историјско сећање и да Срби располажу „вишком историје“, те је потребно да се мање бавимо историјом (јер се из ње мало шта може да научи) и уместо тога решавамо проблеме садашњости и окрећемо се будућности. Наши западни „пријатељи“ нас убеђују да то чине из племенитих побуда и за наше добро, знајући истовремено, на основу сопствених освајачких искустава, како је тешко колонизовати народе који имају дуго и богато историјско наслеђе и развијену националну свест (Кина, Русија, Иран...).

Пише: Јован Б. Душанић
субота, 10 децембар 2022 20:12

Од почетка XIX века и стварања модерне Србије агресивна политика западних сила имала је различит интензитет, разна средства деловања, различите протагонисте, али увек исти општи спољнополитички циљ, при чему је србофобија (као рукавац русофобије, како то сматра академик Милорад Екмечић) константно један од важних елемената у покушајима потчињавања Србије

Међутим, историја је заиста важна *учитељица живота* која омогућава да се препознају и прате *процеси дугог трајања*.[3]
Испод брзог ритма дневних догађаја одвијају се спори процеси који имају своје законитости и уколико их препознајемо, моћи ћемо да схватимо дубље узроке онога што нам се дешава али и да предвидимо шта можемо да очекујемо, те шта треба чинити да будућност буде повољнија за нас и наше потомство.

Од почетка XIX века и стварања модерне Србије агресивна политика западних сила имала је различит интензитет, разна средства деловања, различите протагонисте, али увек исти општи спољнополитички циљ, при чему је србофобија (као рукавац русофобије, како то сматра академик Милорад Екмечић)[4] константно један од важних елемената у покушајима потчињавања Србије. Истовремено, код српског народа присутна је стална тежња ка слободи и уједињењу и то је константа која такође има различит интензитет, разноврсна средства деловања, различите народне предводнике и доживљава повремене успехе и поразе. Ова два процеса дугог трајања који се одвијају на, мање или више, драматичан начин (што зависи од мноштва околности, али добрим делом и од наше спремности и умешности да се боримо за наше циљеве) директно су супротстављена и имају различите текуће резултате – некада смо као народ националном циљу ближе, а некада даље.

* * *

Падом Берлинског зида (1989) наступило је време једнополарног света, када су САД на врхунску моћи, Русија (после распада СССР-а и у време владавине Бориса Јељцина) „на коленима“, а Кина покушава да се тек подигне „са колена“. Чак и у тако тешким временим, много тежим од оних којима сада присуствујемо, када је „колективни Запад“ на челу са САД „дисциплиновао“ цео свет наш народ је успевао да не „клони духом“ и беспоговорно извршава њихове диктате, те брани своје виталне националне интересе.

И тада је „колективни Запад“ имао изразито непријатељски став према српском народу и убрзо после нове геополитичке ситуације долази до растурања заједничке државе (СФРЈ) и српски народ се нашао подељен у неколико нових држава које су у кратком року постале међународно признате. У Босни и Херцеговини (БиХ) је избио вишегодишњи крвави грађански рат (у коме су на почетку Муслимани и Хрвати ратовали против Срба, а касније и Муслимани против Хрвата, али и Муслимани између себе – присталице Алије Изетбеговића и Фикрета Абдића), а Србија и Црна Гора остају заједно и 27.04.1992. године проглашена је заједничка држава, *Савезна република Југославија – СРЈ* .

Пише: Јован Б. Душанић
субота, 10 децембар 2022 20:12

Пише: Јован Б. Душанић
субота, 10 децембар 2022 20:12

Пише: Јован Б. Душанић
субота, 10 децембар 2022 20:12

Пише: Јован Б. Душанић
субота, 10 децембар 2022 20:12

Пише: Јован Б. Душанић
субота, 10 децембар 2022 20:12

[redacted]

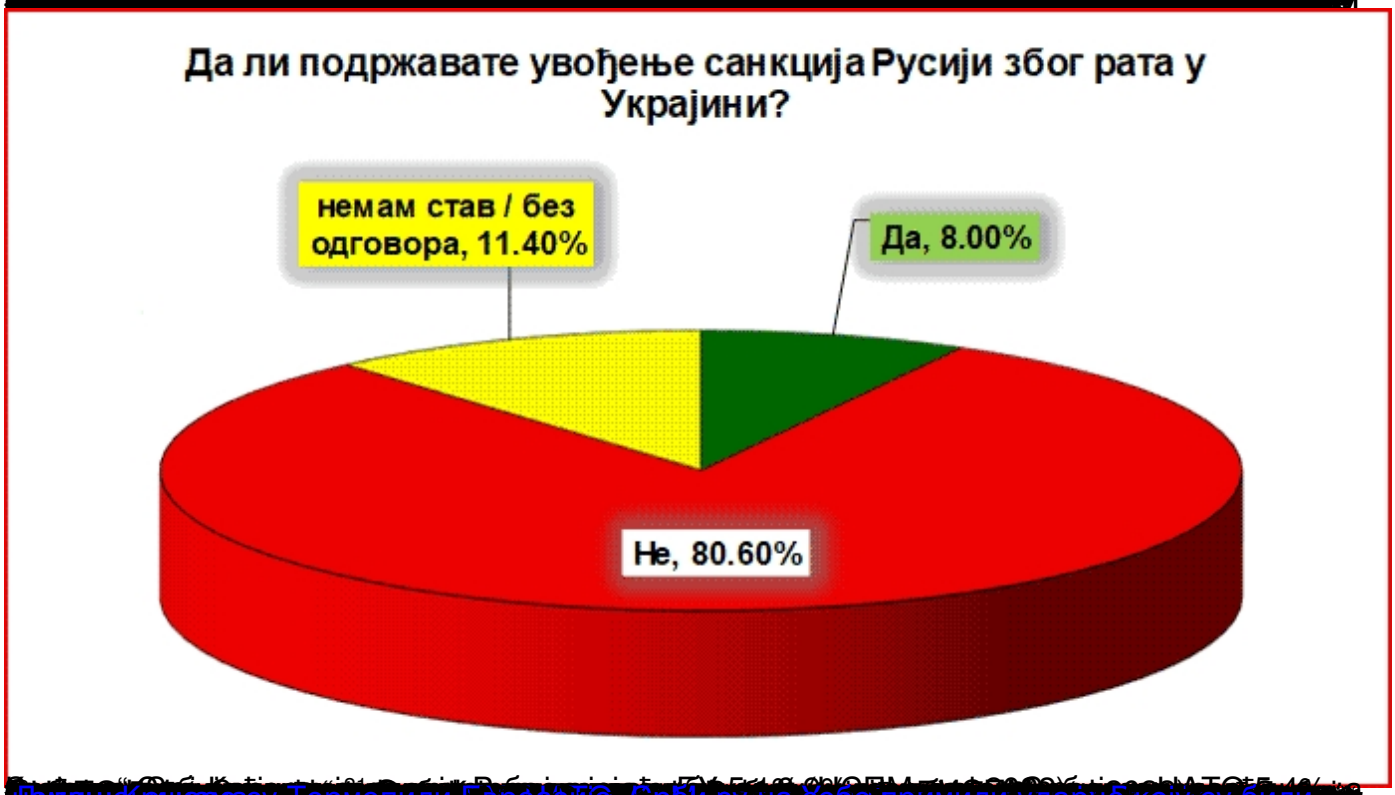

[redacted]